

Žalobce (advokát) zastupoval žalovaného ve sporu, v němž byl vydán rozsudek prvního soudu dne 20. dubna 1922, rozsudek odvolacího soudu dne 15. prosince 1922. Po té bylo o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení, jež skončilo vyrovnáním na 30%. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném kromě jiného zaplacení útrat první stolice 2000 Kč a druhé stolice 600 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci celé útraty 2600 Kč, odvolací soud k odvolání žalovaného přisoudil žalobci jen 30% zažalované pohledávky, tudíž jen 780 Kč. Důvody: Poměr mezi žalobcem jako advokátem, jenž převzal zastupování žalovaného v jeho sporu proti Gustavu Schovi, jest posuzovati jako smlouvu o dílo podle §§ 1151, 1152 obč. zák., při čemž jest přiměřenou odměnu stanoviti použitím advokátního tarifu, a nárok na útraty vzniká již výkonem té které práce. Jde tu o nárok spočívající na předpisech hmotného práva, na smlouvě. Na jsoucnosti pohledávky z právního zastupování před zahájením vyrovnání nemění nic, že se žalobce teprve potom se žalovaným sčítával a o zaplacení ho upomínal. Bylo proto žalobci přisouditi jen 30% kvotu jeho pohledávky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, poukávav k důvodům odvolacího soudu.

### Čís. 10029.

**Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928. Rukojemská doložka (§ 62 zák.) musí býti rukojmím nejen podepsána, nýbrž i vlastnoručně napsána.**

(Rozh. ze dne 24. června 1930, Rv II 436/30.)

Směnečný platební příkaz, vydaný proti žalovanému jako rukojmímu, procesní soud první stolice k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Jde jen o to, zda rukojemská doložka, která vedle podpisu rukojmího již ze směnky musí býti patrná a tvoří nezbytnou součást projevu rukojmího, má-li býti jako takový podle § 62 sm. zák. zavázán — musí býti rukojmím nejen podepsána, nýbrž také jím vlastnoručně napsána. Lze připustiti, že doslov § 62 (2) směn. zák. není v této otázce zcela přesný, avšak ze srovnání první věty druhého odstavce »rukojemství musí býti psáno na směnce . . .« s poslední větou téhož odstavce »toto prohlášení směnečného rukojmího musí býti jím podepsáno« nutno dovoditi, že nezbytně psané prohlášení rukojmího musí býti psáno jím, nikoli třetí osobou. Tomu svědčí také úvaha, že se zákonodárce zjevně nespokojil pouhým podpisem rukojemského prohlášení připojeného jakýmkoli způsobem proto, by si rukojmí jasně uvědomil, v jaké úloze podpisuje. Jinak nedalo by se vysvětliti, proč by rukojemská doložka měla býti právě jen psána a nikoli připojena jinak, na příklad strojem, ra-

zítkem a podobně (srov. Prager Archiv 1928 str. 87). Posléze nelze přehlédnouti, že směnečný zákon upravuje řadu různých doložek, při nichž nikde výslovně nevyžaduje, by byly psány, nýbrž jen aby ze směnky byly patrné. Tak na příklad recta-doložka [§ 8 (2)], presentační doložka [§ 29 (2)], údaj domicilu nebo domiciliáta (§ 22), údaj podpůrné adresy (§ 58), doložka schovací [§ 68 odst. (1)]. Nemůže tudíž zřejmý požadavek směnečného zákona v § 62, by rukojemské prohlášení směnečného rukojmího bylo psáno, míti jiný smysl, než že musí býti psáno rukojmím a jím také podepsáno. To se ovšem týká jen vlastní obligatorní doložky rukojemské, nikoli případné fakultativní poznámky, za koho bylo rukojemství převzato.

### Čís. 10030.

#### Sudiště podle § 81 j. n.

Jde o věcné právo k nemovitému statku podle § 81 j. n., domáháno-li se v žalobě v podstatě jen určení, že nemovitost jest prosta užívacího práva vykonávaného mimo smluvní meze a že žalovaný jest povinen vykliditi a odevzdati část nemovitosti, užívanou mimo tyto meze.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, R I 431/30.)

Žalující obec domáhala se na československém eráru, by bylo zjištěno, že žalovanému nepřísluší právo užívati některé z místností domu žalobkyně k jinému účelu než k účelu německé státní živnostenské školy, a by žalovaný byl uznán povinným vykliditi některé místnosti v domě žalobkyně. Proti žalobě, zadané na okresním soudě podle polohy věci, vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, již soud prvního st. l. i c e zamítl. Rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Pro posouzení a rozhodnutí sporné otázky místní nepříslušnosti jsou rozhodnými údaje a návrhy žalující strany. Podle tvrzení žaloby vzala státní správa vyučovací počátkem školního roku 1919 bez schválení majitelky domu a aniž bylo provedeno řízení vyvlastňovací v užívání část místností v tomto domu, a to svémocně, pro veřejnou menšinou školu národní pro děti české národnosti a používá místností těch až do dnes. Proto navrhuje žalující strana jako vlastnice domu především, by bylo zjištěno, že žalované užívací právo nepřísluší a ve spojitosti s tímto určovacím návrhem a jako jeho důsledek navrhuje, by bylo odstraněno toto protiprávní užívání místností, by byly vyklizeny a pro žalující stranu uvolněny. Z toho plyne, že žaloba má sloužiti za prostředek odvrácení svémocného a protiprávního prý užívání místností, o něž jde, a má za účel odstranění tohoto stavu. Z toho vyplývá, že důvod žaloby spočívá výhradně v tvrzeném, svémocném a protiprávním užívání těchto místností stranou žalovanou, nikoliv však v právu věcném, které by zakládalo místní příslušnost podle § 81 j. n., aniž v právu obligačním (v právu nájemním), o němž jednati a rozhodovati přísluší soudu v § 83 j. n. zmíněnému, soudu rei sitae, nýbrž v závazku ex